

*Povestea micului alunar
care nu voia să se
trezească*

Era primăvară. Alunarii hibernau de șapte luni. Acum soarele își trimitea razele calde prin fereastra viziunii alunarilor, încălzindu-le blănița. Unul dintre ei s-a trezit, și-a întins lăbuțele somnoroase către soare și a căscat cu poftă. Apoi s-au trezit cu toții rând pe rând, mai puțin unul: Alunel.

Era primăvară. Alunarii hibernau de șapte luni. Acum soarele își trimitea razele calde prin fereastra viziunii alunarilor, încălzindu-le blănița. Unul dintre ei s-a trezit, și-a întins lăbuțele somnoroase către soare și a căscat cu poftă. Apoi s-au trezit cu toții rând pe rând, mai puțin unul: Alunel.

El era micul alunar care toamna trecută se
dusese cel mai târziu la culcare.

— Trezește-te, micuțul meu! i-a spus mama încercând să-l trezească. Hai afară, a venit primăvara!

Dar Alunel dormea liniștit în continuare. A murmurat ceva de neînțeles și s-a cuibărit și mai adânc în păturica lui pufoasă.

